

*Hồi Thứ Ba Mười Tám***NHƯ TÌNH LỬ LỬ (SỢI SỢI TÌNH NỒNG)**

Nỗi bi thương trong ánh mắt nàng khiến ai nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được thở dài một hơi, Hàn Tiểu Tranh cũng không biết vì sao mình thở dài.

Trong miếu đã yên tĩnh trở lại, Hàn Tiểu Tranh nhất thời cũng không biết nên nói gì, còn A Vân thì vẫn thúc thít khóc, nàng không muốn nhìn đến Hàn Tiểu Tranh nữa, dù chỉ là liếc qua một cái.

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ, có thể điểm huyết Trung Đô của hai chân A Vân rồi giải khai các huyết vị khác trên người để nàng có thể hoạt động được phần thân trên, Hàn Tiểu Tranh nói: “Ta đưa người sang gần lửa để sưởi ấm nhé!”

“Người đừng đụng đến ta!” A Vân gắt lên.

Hàn Tiểu Tranh vẫn ôn tồn nói: “Cái này không phải do người quyết định”.

Nói xong, Hàn Tiểu Tranh cúi người xuống bế A Vân lên. A Vân không kháng cự, chỉ là lệ rơi càng nhiều nhưng đó lại là những giọt lệ hân hoan!

Hàn Tiểu Tranh đặt nàng xuống một góc tường, để lưng nàng tựa vào tường, còn Hàn Tiểu Tranh thì bước sang phía đối diện rồi ngồi xuống.

Lại một khoảng không yên tĩnh, chỉ có tiếng lửa đốt cành khô “lách tách”.

Cuối cùng, A Vân lên tiếng hỏi: “Có phải người muốn giết ta rồi sau đó cao bay xa chạy?”

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, hỏi lại: “Vì sao ta phải giết người?”

“Bởi vì... bởi vì người cho rằng ta đã trở thành mối phiền lụy của người”.

Hàn Tiểu Tranh lại thở dài, đáp: “Xem ra, người vẫn không chịu nói sự thật. Thôi được, ta sẽ nói thay người. Người không phải A Vân, người bị một người khác dùng thuật dịch dung biến thành A Vân, nhưng người này là ai thì chỉ có bản thân người mới biết. Ta đưa người tới đây không phải để giết người, mà là muốn người giúp ta tìm ra A Vân thật”.

“Dịch dung?” trên mặt A Vân hiện rõ nét kinh ngạc.

Nét mặt Hàn Tiểu Tranh vẫn nghiêm nghị nhìn nàng.

A Vân tiếp tục nói: “Người... người có thể giúp ta tìm một ít nước đến đây không?”

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên nhìn nàng, rồi cũng gật gật đầu, Hàn Tiểu Tranh đứng lên nhìn bốn phía xung quanh, cầm lấy cái lư hương nhỏ, dốc hết tro nhang ở bên trong ra rồi đến bên cạnh cửa miếu, hứng đầy nước mưa vào lư và đưa cho A Vân.

A Vân nói: “Người có thể quay mặt đi được không?”

Hàn Tiểu Tranh liền quay mặt sang hướng khác.

Từ phía sau truyền đến âm thanh vốc nước róc rách cùng với một số âm thanh kỳ quái khác. Sau một lúc lâu, Hàn Tiểu Tranh thầm lấy làm lạ, không biết trong hồ lô của nàng có chứa thuốc gì.

Bỗng nhiên, một tiếng thét vọng lên, sau đó lại đến một tiếng “tang”.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, quay người lại, chỉ thấy trên mặt đất có một hộp son phấn, còn A Vân thì đang hốt hoảng kinh hãi chỉ vào hộp son phấn nói: “Ta... ta là ai? Ta là ai?”

Hàn Tiểu Tranh định thần nhìn lại mới phát hiện A Vân đã khác đi một chút. Tuy không thay đổi nhiều, nhưng đã có thể nhìn ra người này quả nhiên không phải A Vân thật!

Nhất định là nàng đã xóa đi một phần dung dịch hóa trang của thuật dịch dung, còn một phần vẫn lưu trên mặt nàng. Chính lúc nàng nhìn thấy sự thay đổi trên gương mặt mình qua cái kính nhỏ trong hộp son phấn, nàng mới kinh hãi thất sắc như vậy!

Tim Hàn Tiểu Tranh bắt đầu đập mạnh, Hàn Tiểu Tranh cố nén tâm tình của mình lại và nói: “Cô... cô nương, trừ phi cô cũng không biết mình đã bị dịch dung?”

Gương mặt nàng đã trắng bệch như giấy, chỉ còn biết lắp bắp như người đã thất hồn lạc phách:

“Ta không biết... ta không biết...”.

Hàn Tiểu Tranh trong bụng đã đoán được mấy phần, vội nói: “Nếu thật như thế, người cũng đừng lo lắng, ta sẽ giúp người khôi phục lại hình dáng thật!”

Từ từ Hàn Tiểu Tranh đã hiểu rõ, rất có thể nàng không biết gì thật mà cũng là đang trong trạng thái mất trí, bị Thần Thủ cải trang cho nàng (Hàn Tiểu Tranh cũng đã trải qua như thế)!

Như vậy, rốt cuộc nàng là ai?

Hàn Tiểu Tranh tiến đến gần nàng, cúi người xuống nói: “Người đừng cử động, ta có thể giúp người khôi phục lại nguyên trạng!”

Quả thật, vì Phục Ngưỡng vừa dạy cho Hàn Tiểu Tranh thuật dịch dung. Phục Ngưỡng còn dạy Hàn Tiểu Tranh độc thuật, yểm tức đại pháp và còn thêm mấy loại võ công kỳ quái không thường dùng nhưng rất hữu dụng. Người của Vô Nhai Giáo quả nhiên không giống như người của các phái khác.

A Vân hồi hộp nắm chặt tay Hàn Tiểu Tranh: “A Tranh, ta sợ!”

Nàng lại gọi Hàn Tiểu Tranh là A Tranh, nhưng lần này Hàn Tiểu Tranh không nói gì. Nếu quả thật nàng là người bị Thần Thủ ngầm lợi dụng thì bản thân nàng cũng không biết được mình là ai, việc này rất bình thường. Những chuyện mà nàng biết toàn do Thần Thủ và Hàn Tiểu Tranh nói với nàng, những chuyện về A Vân thật, cho

nên trước nay nàng đều cho rằng mình là A Vân. Sau đó, trong những ngày bên cạnh Hàn Tiểu Tranh, nàng đối với Hàn Tiểu Tranh đã phát sinh cảm tình thật không phải chỉ vì “nàng” trong quá khứ là bạn tốt của Hàn Tiểu Tranh.

Như nay, nàng đột nhiên phát hiện mình không phải A Vân thật, nhất thời làm sao tiếp thu nổi?

Khôi phục lại gương mặt vốn có, Hàn Tiểu Tranh sẽ còn thích nàng chăng? Và gương mặt thật của mình lại là một người như thế nào?

Hơn nữa, từ nay về sau, há không phải nàng lại phải hãm mình vào cảnh chẳng biết tí gì về quá khứ của mình sao? Và lần này, có còn người nào đến nói với nàng những chuyện trong quá khứ?

Thậm chí, nàng thà không phát hiện ra sự việc này để tiếp tục làm một A Vân giả mạo! Trong khoảng thời gian ở cạnh bên Hàn Tiểu Tranh là lúc nàng thực sự vui vẻ.

Bàn tay Hàn Tiểu Tranh không ngừng chà xát trên mặt nàng, nhưng nàng không hề cảm thấy đau, mà tim nàng lại thổn thức không ngừng, vì một sự thật trở trêu.

Bất chợt, bàn tay Hàn Tiểu Tranh dừng lại.

Tim nàng giật thót, đôi mắt mở ra, nàng thấy Hàn Tiểu Tranh đang kinh hãi bàng hoàng nhìn nàng. Dáng vẻ ấy giống như gặp ma giữa ban ngày!

Lòng nàng ngội lạnh dần đi trong chốc lát, trầm xuống, trầm xuống.

Nhất định là mình quá xấu xí, khiến cHàn Tiểu Tranh sợ hãi!

Nàng nhặt lấy hộp phấn son đang nằm trên mặt đất, lấy hết dũng khí, nhìn vào gương!

Nàng nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Thậm chí còn đẹp hơn cả hình tượng A Vân mà ngày thường nàng gặp.

Tim nàng an định lại phần nào, gương mặt thẹn thùng đỏ cả lên, nước mắt lại rưng rưng tuôn trào.

Nàng nói: “Ta... ta sao lại thế này?” lại bất an, nhưng vẫn còn tốt hơn so với lúc ban đầu.

Hàn Tiểu Tranh rồi cũng định thần lại, giọng Hàn Tiểu Tranh có vẻ lạ lùng, ánh mắt lại càng lạ lùng hơn.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Người biết người là ai không?”

Nàng đáp: “Không... không biết”.

Hàn Tiểu Tranh chậm chậm nói: “Người là... Đoạn... Như... Yên!”

“Đoạn Như Yên? Ta là Đoạn Như Yên? Đoạn Như Yên là ai?” nàng hỏi.

Nàng thật không biết Đoạn Như Yên là ai, cái gì nàng cũng không nhớ, nàng vốn cho rằng mình là A Vân, làm sao còn nghĩ đến mình là Đoạn Như Yên được?

Hàn Tiểu Tranh nhìn nàng với ánh mắt vô cùng kỳ lạ, hít liền mấy hơi khí lạnh rồi nói: “Đoạn Như Yên là một cô gái vốn đã chết nhưng lại phục sinh!”

Nàng càng hồ đồ hơn.

Đoạn Như Yên đã chết? Hoặc nói là mình đã từng chết? Vậy tại sao còn có thể sống lại?

Nàng cảm thấy như mình sắp điên rồi!

Hàn Tiểu Tranh phủ cát bụi bám trên quần mình rồi ngồi xuống, nghiêng đầu sang một bên, im lặng một hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên nở một nụ cười gượng: “Xem ra, ta lại phải nói cho người nghe về người trước đây”.

Hàn Tiểu Tranh thật sự có một cảm giác như mình đang nằm mơ, vận mệnh thật rất thích đùa giỡn con người, đem lại cho thế gian quá nhiều những sự âm sai dương lệch.

Nếu không phải Phục Ngưỡng đem việc Đoạn Như Yên chưa chết nói cho Hàn Tiểu Tranh nghe, thì e rằng khi Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy tình cảnh này sẽ càng kinh ngạc hơn.

Hàn Tiểu Tranh định thần trở lại, bắt đầu kể từ lúc mình đến Hoa Thạch Thành tham gia tiệc vui của A Vân nhưng lại đi đến Xuân Phong Đắc Ý Lâu...

Đoạn Như Yên im lặng lắng nghe. Đương nhiên, im lặng chỉ là vẻ bên ngoài của nàng, trong lòng nàng lại như nộ hải cuồn cuộn, khó mà bình tĩnh được.

Nàng đã nghe một cái tên vốn rất quen thuộc nhưng hiện thời lại hoàn toàn xa lạ: Tả Chi Nhai.

Nàng biết mình nguyên lai là người trong thanh lâu, hơn nữa đã từng giả chết.

Cuối cùng Hàn Tiểu Tranh cũng đã kể hết, sau khi câu chuyện kết thúc, không gian lại trở nên trầm lắng, không khí có phần ngưng đọng.

Đoạn Như Yên nhẹ nhàng hỏi: “Tất cả đều là sự thật đấy ư?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Ta vốn có chút hoài nghi đối với việc cô giả chết, nhưng bây giờ chẳng phải cô đang sống và đứng ngay trước mặt ta đấy sao?”

Đoạn Như Yên buồn bã thở dài một hơi rồi nói: “Thật không ngờ ta lại là một người đàn bà xấu xa như vậy!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Có lẽ... có lẽ cô cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ chưa biết chừng...”.

Đoạn Như Yên liếc nhìn Hàn Tiểu Tranh, nói: “Bất luận ta lúc trước có phải là một người đàn bà hư hỏng hay không, tóm lại, người... người không còn thích ta nữa, đúng không?”

Hàn Tiểu Tranh im lặng một lúc, cuối cùng gật gật đầu.

Sắc mặt Đoạn Như Yên thoáng chốc đã trắng bệch, nhưng nàng lại không khóc, tuy trong mắt nàng đã long lanh ngập lệ.

Hàn Tiểu Tranh làm sao không thấy được? Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Khi cô có thể nhớ lại chuyện lúc trước, cô sẽ biết người cô thích vốn là Tả Chi Nhai...”.

Bỗng nhiên, tâm thất Hàn Tiểu Tranh lay động: “Mặc dù cô ta một lòng làm cho Tả Chi Nhai và cha hấn phản mục thành thù, nhưng cũng rất có khả năng cảm tình của cô ta đối với Tả Chi Nhai cũng là giả tạo!”

Nghĩ vậy, tâm tưởng của Hàn Tiểu Tranh lại càng hỗn loạn.

Lại nghe Đoạn Như Yên nói: “Ta cũng không tìm được lý do nào để ta tiếp tục sống nữa, ta không phải A vên, lại từng là một người phụ nữ phong trần, đương nhiên người sẽ không bao giờ yêu quý ta nữa. Còn Tả Chi Nhai mà người nói, ta cũng từng đặt bẫy lừa hấn, vậy thì còn ai luyện tiếc ta nữa?”

Hàn Tiểu Tranh vội nói: “Đoạn cô nương đừng nghĩ như vậy, có lẽ khi Đoạn cô nương khôi phục lại ký ức sẽ phát hiện sự tình có thể không giống như chúng ta đang tưởng tượng. Loài giun đế còn muốn sống thì hướng chỉ con người? Thần Thủ dùng thủ đoạn như thế đối với cô, sao cô lại không khiến hấn phải trả giá!”

Đoạn Như Yên nói: “Ta là phận gái yếu đuối, có thể làm được gì?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Không, nhất định là cô biết võ công! Nếu không thì làm sao cô biết thuật giả chết? Chỉ là sau khi mất trí, cô quên mất chuyện này thôi! Mà Thần Thủ thì chưa bao giờ cho cô cơ hội phát hiện điểm này!”

Đoạn Như Yên im lặng một hồi, rồi như hiểu ra đại khái lời của Hàn Tiểu Tranh cũng có lý, liền vung tay đánh ra mấy chưởng, thần sắc lại trở nên càng cổ quái.

Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ ra điều gì, tiến lên giải khai luân huyệt Trung Đô của Đoạn Như Yên, làm như vậy thì Hàn Tiểu Tranh có chút ít mạo hiểm, nếu những lời vừa nãy của Đoạn Như Yên là đánh lừa Hàn Tiểu Tranh thì chẳng phải Hàn Tiểu Tranh lại gặp thêm một phần nguy hiểm sao?

Nhưng mà nghĩ lại: “Nếu cô nàng thực có thể đóng kịch khéo đến như thế thì ta có bại dưới tay nàng cũng chẳng còn gì oán hận!”

Đoạn Như Yên đứng lên, thử cử động tay chân, Hàn Tiểu Tranh lại biểu thị vài động tác đơn giản, Đoạn Như Yên dần dần phát hiện mình thật sự biết võ công.

Một lúc sau, võ công của nàng như một con sông được khơi ngòi, phát ra không thể ngăn lại được, nàng nhanh chóng ghi nhớ lại toàn bộ.

Kỳ thực, cái này có liên quan với quán tính tư duy của con người, dù cho là một người mất trí, gặp phải vật mà mình vô cùng quen thuộc, lại có tác động của một số nhân tố bên ngoài, ký ức đã ngủ quên sẽ được đánh thức. Cho nên chỉ cần tiến vào được từng loại trạng thái, người bị mất trí sẽ khởi động lại được những công năng vốn tiềm ẩn trong bản thân mình, chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Có lẽ các bác sĩ thời sau lợi dụng điểm này để trị cho người bị mất trí, giúp họ

nhanh chóng khôi phục ký ức.

Hai chân Đoạn Như Yên vừa dậm, người đã nhẹ nhàng bay lên như một chú chim nhỏ, thân tư ưu mỹ tuyệt luân!

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy khinh công của nàng trác tuyệt như vậy, bất giác lại động tâm: “Nếu lúc này cô ta đột nhiên nhân cơ hội chạy trốn, e rằng ta lại phí mất công sức sắp đặt rồi”.

Nhưng lại thấy Đoạn Như Yên vụt lên, lưng thẳng rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Hàn Tiểu Tranh Tiểu Trang lại không kiềm được ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Thân pháp khá quen thuộc, đã gặp ở đâu rồi nhỉ?” nhất thời không thể nào nhớ ra được.

Đoạn Như Yên đáp xuống phía trước Hàn Tiểu Tranh, vừa xúc động vừa nói: “Không ngờ ta biết võ công thật!”

Hàn Tiểu Tranh cười nói: “Chỉ biết thôi à? Khiêm tốn mà nói thì cũng là cao thủ thuộc Hàn Tiểu Tranhg đầu trên võ lâm rồi! Đặc biệt là công phu khinh thân, e rằng ta cũng phải hướng theo sau lưng cô!”

Ánh mắt Đoạn Như Yên lại sụp xuống: “Có võ công thì có được gì? Ta cảm thấy mình như hiện giờ đã trở thành một người trong cõi hư vô, có một loại cảm giác đang lơ lửng giữa không trung, lên không đến trời, xuống không tới đất...”.

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ lắng nghe, Hàn Tiểu Tranh có thể lý giải được loại cảm giác này của Đoạn Như Yên, đó là một loại cảm giác vừa sức tỉnh khỏi cơn ác mộng, không biết mình đang ở đâu.

Đoạn Như Yên nói: “Ta không hiểu vì sao lúc trước ta lại đặt bẫy đánh lừa Tả Chi Nhai, ta không biết vì sao lúc đó ta có thực lòng đối với Tả Chi Nhai không, nhưng hiện giờ đối với người lại là thực tâm, ta không hiểu gì cả...”, nàng lại úp hai tay vào mặt, tiếng khóc nức nở.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Có một người có thể giúp cô phục hồi ký ức, đến lúc đó cô sẽ biết tất cả là vì cái gì”.

Đoạn Như Yên giật thót mình, nói: “Không, ta không muốn khôi phục lại ký ức trước kia! Ta cam nguyện có thể giữ hình dáng như hiện giờ!”

Hàn Tiểu Tranh im lặng không trả lời, qua một hồi, nỗi sầu của nàng từ từ bình ổn trở lại: “Nếu tất cả đúng như người đã nói, thì quá khứ của ta thật đen tối, khó nhìn thấy được mặt trời, ta... ta thực sự không muốn đối mặt với những thứ đáng sợ đó! Ta nguyện trở lại trước lúc được người cứu ra, bị Thần Thủ giết chết! Có như vậy thì trong lòng ta mới đơn thuần nghĩ rằng ta là A Vân, trên đời có người thực lòng yêu ta! Như vậy thì dù có chết cũng chẳng có gì đáng tiếc?”

Hàn Tiểu Tranh nghe xong, người như mụ đi, một lời cũng không thốt ra được. Bây giờ, Hàn Tiểu Tranh biết mình không thể và cũng sẽ không cưỡng ép Đoạn Như Yên khôi phục lại ký ức được.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu vì sao cùng một người lại có thể thay đổi khác đi giữa hiện tại với quá khứ nhiều đến như vậy. Rốt cuộc thì đâu mới là cái tôi thực sự?

Hàn Tiểu Tranh chỉ biết im lặng, theo lý thì Hàn Tiểu Tranh phải hỏi Đoạn Như Yên một số chuyện, nhưng không biết vì sao Hàn Tiểu Tranh lại không nấn tâm hỏi, Hàn Tiểu Tranh biết nếu làm vậy sẽ lại động vào vết thương trong lòng Đoạn Như Yên.

Đoạn Như Yên hốt nhiên hỏi: “Ta lúc trước là người mà Thần Thủ dùng để đối phó với Tả Chi Nhai, Lữ Nhất Hải, đúng không?”

Hàn Tiểu Tranh không biết vì đâu nàng lại hỏi như vậy, nhưng cũng gật gật đầu.

Đoạn Như Yên nói: “Nếu nói như thế, ta chắc là đã biết chút ít về phương hướng của A Vân rồi, vậy nếu ta khôi phục lại ký ức, nhất định có thể giúp người tìm được A Vân, đúng không?”

Hàn Tiểu Tranh đã hiểu rõ được chút ít, Hàn Tiểu Tranh gật gật đầu.

Đoạn Như Yên nói: “Được, ta đã thay đổi ý định, ta phải khôi phục lại ký ức, như thế thì ta mới có thể giúp người!” trong mắt nàng chớp lên sự kiên cường của một nỗi thống khổ: “Tuy nhiên, ta biết như thế người sẽ tìm được A Vân, và sẽ không còn thích ta nữa, ta chỉ là một người đàn bà có linh hồn và nhục thể dơ bẩn!”

Nói đến đây, trong mắt nàng lại tràn ngập nước mắt: “Càng đáng sợ hơn là đến lúc đó có thể ta sẽ trở thành một người khác, cả bản thân ta cũng sẽ không còn thích người nữa, thậm chí chúng ta phản mục thành thù. Ta không thể tưởng tượng được khi ta không còn nghĩ đến người, nhớ đến người, ta sẽ trở thành như thế nào!”

Nàng nở một nụ cười khổ sở, lại nói: “Ta thực rất sợ!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Đoạn cô nương, cô bất tất phải cưỡng ép mình, có thể vẫn còn đường khác cũng có khả năng tìm được A Vân...”

Đoạn Như Yên cắt ngang lời nói của Hàn Tiểu Tranh: “Không, tâm ý của ta đã quyết, người không cần phải khuyên ta nữa. Ta có một thỉnh cầu, mong người đáp ứng”.

Hàn Tiểu Tranh trịnh trọng gật đầu.

Đoạn Như Yên chậm chậm nói: “Sau khi ta hồi phục trí nhớ, nếu người phát hiện ta quả thật là kẻ thập ác bất xá, xin người hãy giết ta đi, được không? Lúc đó ta sẽ không tự sát đâu, chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để hại người, ta không cam tâm làm người như thế!”

Hàn Tiểu Tranh kinh hãi, dù thế nào Hàn Tiểu Tranh cũng không ngờ nàng có yêu cầu như thế!

Hàn Tiểu Tranh nhìn nàng trừng trừng, rất lâu rất lâu rồi chậm chậm lắc đầu, nói: “Ta không thể chấp nhận!”

Thần tình của Đoạn Như Yên vừa vui mừng vừa thất vọng: “Tại sao?”

Hàn Tiểu Tranh nghiêm nghị nói: “Ta không tin một người lại có thể vừa là ma quỷ vừa là thiên sứ! Cô lúc này khiến ta tin dù trước kia cô đã làm nhiều việc sai, cũng đều có nỗi khổ bất đắc dĩ! Ta nhất định sẽ tìm cách thuyết phục cô, giúp đỡ cô!”

Đoạn Như Yên nhẹ nhàng nói: “Đành mong là vậy...”.

Hàn Tiểu Tranh buông một hơi thở nhẹ nhõm, nhưng lại nhanh chóng có thêm vấn đề, Hàn Tiểu Tranh cần phải tìm được Phục Ngưỡng.

Từ đầu chí cuối Phục Ngưỡng không để cho Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy hình dáng hiện thời của mình, cũng không hề cho Hàn Tiểu Tranh biết vì sao ông ta lại biết nhiều chuyện của Thần Thủ đến như vậy!

Nhưng ông ta có cho Hàn Tiểu Tranh biết khi gặp chuyện khẩn cấp, phải làm sao để tìm được ông ta.